

Hej,

Hoppas att det är bra med var och en av er i denna märkliga situation, som känns överklig samtidigt som den är oerhört påtaglig.

Vi, är en liten organisation som snabbt försöker ställa om beroende på vad som händer i världen. Eva Holmberg Tedert hann åka till Nepal och vara där i 6 veckor innan det stängdes och Tero Lehtonen var där med ett gäng i 10 dagar. Känns bra att de hann träffa våra barn samt göra en hel del uppföljning av verksamheten.

Vi får troligen ett tufft år men jag tror att vi tillsammans med er, löser de utmaningar som vi ställs inför. Vår prioritet är att barnen är trygga, får näring och förblir friska, vilket innebär att vi behöver samla in ännu mer medel. Har du idéer på hur vi kan göra det i denna "coronatid", får du gärna hör av dig till oss.

Förhoppningsvis har du sett inbjudan till **Årsmötet den 26 april kl. 13.00**. Tanken var att hålla mötet på Skopan i Upplands-Väsby. Men p.g.a. Coronaläget blir det ett digitalt årsmöte via Teams och en möjlighet för fler att delta! Jag hoppas att du vill och har möjlighet att vara med, maila mig senast 24 april på ylva.lilja@gatubarnnepal.net så skickar jag en kalenderinbjudan den 25 april.

Som vi berättat tidigare har vi tänkt att ha vårt **10-årsjubileum den 21 september** i Stockholm, boka in datumet i kalendern. Om läget inte förbättrats återkommer vi om eventuell senareläggning.

Nedan finner du information från Eva om läget i Nepal.

Ta hand om dig.

Mvh

Ylva Lilja
Ordförande Gatubarn i Nepal

19 april 2020

Pandemin får också Nepal att hålla andan

Alla våra barn i Nepal är friska. Tack och lov ser det ju ut som att barn inte drabbas i någon utsträckning av Coronavirusets framfart. Med detta extra nyhetsbrev vill vi från Föreningen för gatubarn i Nepal berätta om hur det går för våra barn och ungdomar.

Officiellt har Nepal än så länge oerhört få smittade av Covid 19. Det betyder inte nödvändigtvis att det är verkligheten. Nepal har ett tämligen undermåligt sjukvårdssystem. Sjukhus finns främst i Kathmandu och ett par andra städer. Befolkningen bor till stor del på landsbygden då Nepal är ett av världens minst urbaniserade länder. Många människor som skulle behöva uppsöka vård kan inte göra det då det är för långt och besvärligt att ta sig till Kathmandu. Det kanske inte ens finns väg till byn där man bor och är man sjuk är det inte så lätt att kanske gå en dag eller tre för att komma till en väg. Transporten till sta'n kostar också pengar så det blir ofta inte av att uppsöka vård.

Jag har pratat med flera av de sjuksköterskor som fått utbildningen betald genom vår förening och nu arbetar i avlägsna distrikt på den nepalesiska landsbygden.

Jo, det har nog varit fler än vanligt med förkylningssymptom och kanske till och med några äldre som dött i feber. Men om det är corona eller något annat vet man inte.

Vart skulle jag skicka prover? frågade en av sjuksköterskorna.

Himalaya har varit en stark barriär mot smitta från Kina. Det man är orolig för nu är om smittan tar fart i Indien. Gränsen mot Nepal är lång och svår att stänga till, så om fler och fler insjuknar i Indien kan man räkna med att detta också påverkar Nepal starkt.

Utegångsförbud infördes i Nepal från och med 24 mars. Då var redan alla internationella flygningar stoppade sedan några dagar. Samtidigt som utgångsförbudet infördes stängde det mesta ner men det är fortfarande möjligt att få gå ut och köpa livsmedel kl 05.00 – 07.00 på morgonen, och det har blivit besvärligare och dyrare.

Skolåret, som skulle slutat 28 mars, avbröts i förtid, alla barn i klasser upp till och med nionde klass fick göra slutproven för att få sina betyg. Ungdomar i grundskolans avgångsklass 10 och "gymnasiets" avgångsklass 12 har fått sina slutprov uppskjutna på obestämd tid. Detta kommer naturligtvis att påverka fortsatta studier men vi vet ännu inte hur länge eller på vilket sätt.

Då vi redan veckan innan kunde förutse att det skulle bli restriktioner av olika slag och barnens skolor stängde förberedde vi evakuering. Flickorna på hemmet i **Tinchulee** har skickats iväg till anhöriga. Mormor, fastrar och farbröder på landsbygden. För dem som helt saknar anhöriga har vi ordnat boende i en familj i byn Rathankot, byn där vi byggde en skola efter jordbävningarna 2015. Det är lättare att få mat på landsbygden nu när odlingsäsongen kommer igång. Även om utgångsförbud gäller även på landet är det lättare att få lite frisk luft då man vanligen har någon slags gård och måste ta ut och in getter och höns och ordna med foder till djuren. De som är i städerna kan tvingas sitta instängda i mörka rum hela dagarna utan möjlighet att komma ut.

Bilden: Flickorna på hemmet i Tinchulee.

Barnen på **Manjushreehemmet** är kvar i Kathmandu, personalen förbereder, planerad flytt till Pokhara, som ska ske i mitten av april men försenas tills utgångsförbudet hävs. Barnen har en stor gård att vara på och med de skickliga pedagogerna Dolma och Aakash lyckas man göra det mesta till lekar med pedagogiskt innehåll vare sig det handlar om att laga mat, sortera böcker eller ha lektioner istället för det man missat när skolan stängde innan läsåret egentligen var slut.

Bilden: Barn och personal på Manjushreehemmet

Situationen för **barnen som bor hos anhöriga**, där vi bekostar skolgång varierar. Flera av familjerna försörjer sig som daglönare och har inga tillgångar. Nu när de inte har några som helst inkomster har de ingen möjlighet att köpa mat. Några av barnen har föräldrar som är HIV-smittade och redan har kraftigt nedsatt immunförsvar. Hur klarar de Covid 19? Just nu är det här vi lyckats ordna ett tillstånd för socialarbetare till vår medarbetare Hari att få åka med mat eller pengar till några av barnens familjer för att se till att de överlever denna svåra tid. Det vore olyckligt om barnen hamnar på gatan igen.

Ida på besök hos Bijay och hans familj

Hur detta ens ska vara möjligt att finansiera vet jag inte just nu. Många av er som generöst bidrar till att få våra barn och ungdomar att överleva och få bra utbildningar i Nepal har själva fått problem nu med stängda företag och permitteringar så ärligt talat är jag oroad över hur vi ska klara våra åtaganden till barnen. Men vi får ta ett problem i taget och för att ändå visa kraften och att det finns hopp med två fina exempel:

Anira, funktionshindrad 9-åring ni säkert sett bilder på och läst om i våra uppdateringar på

Facebook och Instagram. Aniras mamma, Sarita, tackar för extra hjälp. De har nu en hel säck ris hemma. Anira gångtränar i deras pyttelilla rum och ringer upp sin läxläsningshjälp varje dag för att fortsätta med sina lektioner i första klass. Den ungen låter sig inte stoppas av någonting.

På bilden är Elina som vi engagerat som lärare, Anira, Eva och Aniras mamma Sarita.

Chhiring, nyexaminerad sjuksköterska fick arbete direkt efter examen. Ett par timmar innan utgångsförbudet skulle träda i kraft 24 mars kom ett nödrop från Kathmandu. En svensk man med funktionsnedsättningar som gör att han behöver hjälp med det mesta satt på ett

hotell i Kathmandu och behövde hjälp. Han hade en personlig assistent men behöver två för att klara dygnet runt-hjälp.

Jag hade precis kommit till Sverige, dödstrött och lite sjuk. Ringde Chhiring och började med att fråga om hon omedelbart kunde ge sig iväg till ett hotell centralt i Kathmandu och stanna där under utgångsförbudet som ingen vet hur långt det blir. Jo, det kunde hon. Du ska ta hand om en funktionshindrad man som behöver hjälp med allt.

Hon var tyst ett ögonblick men sa att jo, hon hade ju fått utbildning till sjuksköterska så klart hon kunde det. Också att hjälpa till med toalettbesök och dusch? Chhiring bad att få återkomma om en liten stund. Hon behövde rådgöra med sina föräldrar för det är verkligen inte självklart att en nepalesisk kvinna kan hjälpa en främmande man med hygien. På sjukhus tar sjuksköterskorna hand om medicin, sätter dropp och liknande. För personlig hygien har patienten med sig en anhörig kvinna eller man.

Chhiring återkom till mig efter några minuter och sa att föräldrarna sagt OK eftersom det var jag som frågade. De litade på att det var ett bra jobb. Hennes styvfar skjutsade henne på sin moped genom ett folktomt Kathmandu och lyckades själv komma hem igen precis när utgångsförbudet trädde i kraft. Nu bor hon på hotellet, går i 12-timmarsskift, samarbetar med den svenske assistenten och brukaren. Jag hade kontakt med henne ett par gånger i veckan och allt har fungerat bra.

De 12 timmar per dygn som hon inte arbetade sov och läste hon på sitt rum. Hon fick jobba med uppdraget till 8 april när hennes patient kunde evakueras. Denna orädda unga sjuksköterska kommer att klara det mesta i framtiden. Vi har all anledning att vara stolta över Chhiring.

Följ oss på Facebook och på Instagram så ska vi försöka hålla er uppdaterade om hur det går för barnen och ungdomarna i Nepal.

Namaste

Eva Holmberg Tedert